

Weemoed

Soms ben ik somber over de toekomst en over het giftige maatschappelijk klimaat van nu. Welke wereld laat ik achter voor mijn kleinkinderen? Wat blijft er over van de natuur? Waar is gemeenschapszin en solidariteit gebleven? Een leven lang heb ik me ingezet voor een betere wereld, maar die lijkt in deze tijd verder weg dan ooit. Gelukkig zijn in een dorp als Oostzaan nog lichtpunten te vinden. De vele vrijwilligers zorgen nog voor veel activiteiten en voor verbondenheid. Maar toch denk ik met weemoed terug aan de 'veenweidecultuur' waarin ik ben opgegroeid. Daarover schreef ik onderstaand gedicht in 2023.

Het hart in de rondte

*De dageraad gloort rood achter de Grote Kerk.
Boven de Kerkstraat is een grutto nog verschenen,
Maar het hoge lied van de leeuwerik is verdwenen
Uit het steeds warmere, steeds armere zwerk.
De schim van mijn vader boomt zijn houten plat
Naar de oeroude schimmen van Oostzaans verleden.
Een Mohikaan tussen de RAMs en Rovers van het heden
Die een nieuwe wereld brachten uit de stad.
Onze leefwereld is van lieverlee verloren gegaan
En langs de linten van Oostzaan en Landsmeer
Woedt nu een nieuwe strijd om het bestaan.
Wees dapper en sta op die nu hier leeft.
Geef een eerlijke kans, straks kan het niet meer,
Aan die later het avondrood boven Zaandam beleeft.*